

РЕШЕНИЕ

№ 1893

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12696** по описа за **2019** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Д. Д. В. срещу Решение от 10.10.2019 г., постановено по НАХД № 12/2019 г. на Софийския районен съд, НО, 17 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 16-4332-001819 / 26.04.2016 г., издадено от началник група, към отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, налагащо на основание чл. 177, ал.1, т.4, пр.1 ЗДвП на Д. Д. В. административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за извършено нарушение на чл. 5, ал.3, т.2 ЗДвП.

Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че липсва пълно описание на нарушението, тъй като в АУАН и наказателното постановление не е посочено въз основа на какъв акт МПС е спряно от движение, както и кога е издаден този акт. Счита, че по делото не е установен субективния елемент на нарушението. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът Столичната дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XX-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите от Софийския районен съд писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на районен съд С. е приел, че на 25.01.2016 г., около 03,55 ч. в [населено място], на [улица], с посока изход, Д. В. е управлявал собствения си лек автомобил марка „Х.“, модел „Прелюд“ с ДК [рег.номер на МПС]. Лекият автомобил бил спрян за проверка на КПП - 54 от полицейски служители, за съдействие бил повикан екип на Отдел „ПП“ - СДВР. При проверката се установило, че водачът Д. В. управлява МПС, спряно от движение към датата на проверката. След установяване на извършеното нарушение е издаден АУАН № 385422/25.01.2016 г. от мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ при СДВР, в който било описано констатираното нарушение. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал с възражение. В законоустановения срок касаторът подал и писмени възражения срещу АУАН. Въз основа на така съставения АУАН е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд, с което на основание чл. 177, ал.1, т.4, пр.1 ЗДвП, на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за извършено нарушение на чл. 5, ал.3, т.2 ЗДвП.

По делото е представена заповед № 8121з-748/24.06.2015 г. на Министъра на вътрешните работи, с която са определени полицейските органи, които могат да издават фишове за налагане на глоби и да съставят АУАН по ЗДвП, както и лицата, които могат да издават наказателни постановления. Сред тях са и служители от отдел и сектор „Пътна полиция“, при ОД на МВР, както и мл. автоконтрольор в службите за контрол в СДВР. В т.2.10 от заповедта, като оправомощено лице е посочен началника на група „Административно наказателна дейност“ в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд приел, че при съставяне на акта и при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на наказателното постановление. Приел е, че от доказателствата по делото безспорно се установява извършеното нарушение, а административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал съобразно санкционната норма на чл. 177, ал. 1, Т.4 от ЗДвП. Приел е, че в случая нарушението не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Безспорно доказано е извършването на административно нарушение по чл. 5,

ал. 3, т. 2 от ЗДвП, забраняващ управляването на пътно транспортно средство, което е спряно от движение. По делото е установено, че при извършената справка в базата данни на ОПП-СДВР от страна на контролните органи е установено, че регистрацията на управляваното от В. МПС „Х. Преклюд“ с ДК [рег.номер на МПС] служебно била прекратена, което е било отбелязано в автоматизираната информационна система. Това обстоятелство се установява несъмнено и от приложените по преписката 2 броя справки от КАТ относно регистрацията на процесния автомобил. В тях е отразено, че от 11.09.2013 г. автомобилът е бил спрян от движение на основание чл. 171, т. 2 от ЗДвП. Като от справката-картон на водача се установява, че при издаването на НП № 485/2013 г. от РП Р. на жалбоподателя му е иззето свидетелството за регистрация на автомобила. Независимо от представените данни, че В. е обжалвал това НП, то приложената ПАМ, свързана с изземването на СРМПС не е обжалвана и е влязла в сила, като МПС е било спряно от движение на основание чл. 171, т. 2 от ЗДвП и едва след деянието, на 01.02.2016 г. автомобилът е пуснат в движение.

Твърдението в жалбата, че водачът на автомобила – Д. В. не бил уведомен за прекратяването на регистрацията на притежаваното от него МПС не се споделя от настоящата инстанция. Касаторът е бил длъжен и е могъл да узнае, че процесният автомобил е спрян от движение, тъй като същото обстоятелство е пряка последица от временното отнемане на СУМПС и е свързано със сваляне на регистрационните табели.

Правилно е наложено и административното наказание на основание чл. 177, ал. 1, т. 4 от ЗДвП в среден размер /200лв./, като са отчетени тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите отегчаващи вината обстоятелства – нарушителят е съзнавал, че управлява МПС спряно от движение, съзнавал е общественоопасните последици, като пряко е целял да управлява МПС спряно от движение.

Неоснователни са наведените доводи в жалбата, че е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като в АУАН и НП липсва пълно описание на нарушението. Правилно първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Както в АУАН, така и в НП изрично е посочена нарушената от касатора законова разпоредба, като по този начин е изпълнено изискването на чл. 42, ал. 1, т.5 и чл. 57, ал. 1, т.6 от ЗАНН. Нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно. Всички елементи от състава на вмененото нарушение са изброени във фактическото описание, поради което правото на защита на касатора е гарантирано в пълна степен.

Не са налице основанията за освобождаване от административнонаказателна отговорност по смисъла на чл. 28, б. "а" от ЗАНН. Установеното нарушение не е маловажно, тъй като то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност, в сравнение с други нарушения от този вид. Нарушението по чл. 5, ал. 3 от ЗДвП е формално и признаците на състава му не включват настъпването на определен вредоносен резултат. Налице е деяние на така нареченото „просто извършване“, при което с факта на установяването му законодателят презюмира настъпването на неблагоприятни за установения обществен ред правни последици, достатъчно значими по презумпция на закона, за да подлежат на санкциониране с предвидената в правната норма административнонаказателна санкция. В конкретния случай, неизпълнението на административното задължение по ЗДвП, касае значими

обществени отношения, обезпечавачи безопасния превоз на пътници, които отношения са охранявани от нормите на този нормативен акт. Конкретното нарушение не би могло да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения касационната инстанция не намира основания за отмяна на обжалваното решение и последното следва да се остави в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал.3 - ал.5 от ЗАНН, /нови, обн. ДВ бр.94 от 2019 г./ при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, XX^{ти} Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.10.2019 г., постановено по НАХД № 12 / 2019 г. на Софийския районен съд, НО, 17 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], [населено място] да заплати на Комисията за финансов надзор разноски по водене на делото в размер на 100 /сто/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.